

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
21. april 2017

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-184/16	Petrea Sagen vedrører: 1) Skal artikel 27 og 32 i direktiv 2004/38/EF, sammenholdt med artikel 45 TEUF og 49 TEUF samt i lyset af medlemsstaternes procesautonomi, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og princippet om god forvaltningsskik, fortolkes således, at de pålægger – eller giver mulighed for – at ophæve et bevis for registrering som unionsborger, der tidligere er blevet udstedt i henhold til artikel 8, stk. 1, i præsidentdekret nr. 106/2007 til en statsborger i en anden medlemsstat, og at træffe en foranstaltning om tilbagesendelse af den pågældende fra værtsmedlemsstatens område, såfremt denne borger, selv om den pågældende er opført på den nationale liste over uønskede udlændinge og er genstand for et indrejseforbud af hensyn til den offentlige orden og sikkerhed, atter er indrejst i den pågældende medlemsstat og her har startet en virksomhed uden at indgive en ansøgning om ophævelse af indrejseforbuddet efter proceduren i artikel 32 i direktiv 2004/38, idetsidstnævnte forbud (indrejseforbuddet) udgør et selvstændigt hensyn til den offentlige orden, som begrunder en ophævelse af beviset for registrering af en statsborger i en medlemsstat? 2) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, kan den omhandlede situation da sidestilles med et ulovligt ophold for unionsborgeren på værtsmedlemsstatens område,	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	27.04.17

	<p>således at det organ, der har kompetence til at ophæve beviset for registrering som unionsborger, kan træffe afgørelse om tilbagesendelse i henhold til artikel 6, stk. 1, i direktiv 2008/115/EF, og dette selv om registreringsbeviset ikke, som der generelt er enighed om, udgør et grundlag for lovligt ophold i landet, og det personelle anvendelsesområde for direktiv 2008/115 alene omfatter tredjelandsstatsborgere? [...]</p> <p>5) Såfremt det foregående spørgsmål besvares bekræftende, har medlemsstatens kompetente administrative myndigheder i henhold til artikel 32 i direktiv 2004/38 da pligt til under alle omstændigheder at meddele den pågældende statsborger i en anden medlemsstat afgørelsen om udsendelse på et sprog, som den pågældende forstår, således at den pågældende effektivt kan udøve sine processuelle rettigheder på grundlag af de ovennævnte bestemmelser i direktivet, selv om den pågældende ikke har indgivet en anmodning herom?</p>			
C-562/14 P	<p>Sverige mod Kommissionen</p> <p>Appel af sag T-306/12, Spirlea mod Kommissionen</p> <p>Påstande: Dom afsagt den 25. september 2014 af Den Europæiske Unions Ret i sag T-306/12 ophæves. Kommissionens afgørelse af 21. juni 2012 om afslag på at give ægtefællerne Spirlea aktindsigt i de dokumenter, som de har begæret aktindsigt i, annulleres.</p> <p>Europa-Kommissionen tilpligtes at betale Kongeriget Sveriges omkostninger i forbindelse med appellsagen.</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	11.05.17
C-255/16	<p>Falbert</p> <p>Sagen vedrører: Er der tale om en forskrift, som skal notificeres i medfør af artikel 8, stk. 1, jf. artikel 1, stk. 1, nr. 2, nr. 5, og nr. 11, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv af 20. juli 1998 om ændring af direktiv 98/34/EF om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter, når følgende lægges til grund: a) der skal gennemføres en lov om ændring af en lov om visse spil, lotterier og væddemål, ved hvilken ændringslov der skal gennemføres en bestemmelse om straf bl.a. for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "udbyder spil, lotterier eller væddemål her i landet uden at have bevilling efter § 1", og for den, der forsætligt eller groft uagtsomt "reklamerer for spil, lotterier eller væddemål, der ikke er omfattet af en bevilling efter § 1", og b) det fremgår af bemærkningerne til forslaget til ændringsloven, at det med de nævnte strafbestemmelser har været hensigten dels at præcisere eller indføre et forbud mod spil, som på internettet udbydes af udenlandske spilleelskaber, og som er rettet direkte mod det danske marked, dels at forbyde reklamer bl.a. for</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen	Mundtlig forhandling	11.05.17

	<p>spil, der udbydes på internettet af udenlandske spilleelskaber, idet det af samme lovbemærkninger fremgår, at der efter de regler, der gælder for ændringerne ikke er tvivl om, at foranstaltning af spil er ulovligt, hvis et udenlandsk spilleelskab anvender salgskanaler, hvor spillet rent fysisk sælges inden for Danmarks grænser, men der er mere tvivl om, hvorvidt udenlandske spil, der retter sig mod danske spillere og rent fysisk er placeret uden for Danmark, også er omfattet af bestemmelsen, og der derfor er brug for at præcisere, at disse spil er omfattet. Videre fremgår det af bemærkningerne, at det foreslås at indføre et reklameforbud mod spil, lotterier og væddemål, som ikke har bevilling efter denne lov, og at ændringen er i overensstemmelse med det gældende forbud i hestevæddeløbslovens § 12, stk. 3, men er en præcisering af den gældende tips- og lottolovs § 10, stk. 4. Det fremgår videre af bemærkningerne, at forbudet skal sikre de spilleudbydere, der har en bevilling fra de danske myndigheder mod konkurrence fra selskaber, der ikke har en sådan bevilling og dermed ikke lovligt kan udbyde eller formidle spil i Danmark.</p>			
T-115/15	<p>Deza mod ECHA</p> <p>Påstande: Afgørelse truffet af den administrerende direktør for Det Europæiske Kemikalieagentur den 12. december 2014 med referencen ED/108/2014, som ajourfører og supplerer den nuværende bestemmelse vedrørende stoffet DEHP på listen over stoffer, der eventuelt skal optages i bilag XIV til forordning (EF) nr. 1907/2006 (1), annulleres.</p> <p>Sagsøgte tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevarerministeriet Miljøstyrelsen</p>	Dom	11.05.17

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessent	Processkridt	Dato
Forenede sager C-596/15 P og C-597/15 P	<p>Bionorica SE mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Det afholdes mundtlig forhandling. — Den kendelse, der blev afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. september 2015 i sag T-619/14, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p> <p>Diapharm GmbH & Co. KG mod Europa-Kommissionen (appel)</p> <p>Påstande: — Der afholdes mundtlig forhandling. — Den kendelse, der blev afsagt af Retten (Ottende Afdeling) den 16. september 2015 i sag T-620/14, ophæves.</p> <p>— Europa-Kommissionen tilpligtes at betale sagens omkostninger</p>	<p>Miljø- og Fødevarerministeriet</p>	GA	25.04.17

C-527/15	<p>Stichting Brein</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal ophavsretsdirektivets artikel 3, stk. 1, i fortolkes således, at der er tale om »en overføring til almenheden« i denne bestemmelses forstand, når en person sælger et produkt (medieafspiller), hvori denne person har installeret add-ons, der indeholder hyperlinks til netsteder, på hvilke ophavsretligt [org. s. 15] beskyttede værker såsom film, serier og liveudsendelser er gjort direkte tilgængelige uden rettighedshaverens samtykke? 2) Gør det herved nogen forskel – hvis de ophavsretligt beskyttede værker i det hele endnu ikke tidligere eller udelukkende via et abonnement har været offentliggjort på internettet med rettighedshaverens samtykke? – hvis de add-ons, som indeholder hyperlinks til netsteder, hvor ophavsretligt beskyttede værker er gjort direkte tilgængelige uden rettighedshaverens samtykke, er frit tilgængelige og også af brugerne selv kan installeres i medieafspilleren? – hvis de netsteder og således de ophavsretligt beskyttede værker herpå, som – uden rettighedshaverens samtykke – er gjort tilgængelige, også kan afspilles af almenheden uden medieafspilleren?</p>	Kulturministeriet	Dom	26.04.17
C-658/15	<p>Robeco Hollands Bezit e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal et system, hvori deltager flere fund agents og mæglere, som inden for systemet repræsenterer henholdsvis »open end« investeringsselskaber og investorer i handelstransaktioner, og som faktisk kun hjælper disse »open end« investeringsselskaber ved udførelsen af deres pligt til at gennemføre de af investorerne indgivne købs- og salgsordrer på deltagerrettigheder, betragtes som et reguleret marked som omhandlet i artikel 4, stk. 1, nr. 14), i direktiv 2004/39/EF, og hvilke kriterier er herved i bekræftende fald afgørende?</p>	Finanstilsynet	GA	26.04.17
C-174/16	<p>H.</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal bestemmelserne i Rådets direktiv 2010/18/EU af 8. marts 2010 om iværksættelse af den reviderede rammeaftale vedrørende forældreorlov, der er indgået af BUSINESSEUROPE, UEAPME, CEEP og EFS, og om ophævelse af direktiv 96/34/EF og bestemmelserne i rammeaftalen vedrørende forældreorlov, der er offentliggjort i bilaget, fortolkes således, at de er til hinder for en ordning i national ret, hvorefter prøvetiden, hvori en stilling med ledelsesfunktion er overdraget til en tjenestemand på prøve, i henhold til loven og uden mulighed for forlængelse udløber, selv om den pågældende tjenestemand i hovedparten af denne prøvetid var og fortsat er på forældreorlov? 2) Skal bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/54/EF af 5. juli 2006 om gennemførelse af princippet om lige muligheder for og ligebehandling af mænd og kvinder i forbindelse med beskæftigelse og erhverv,</p>	Beskæftigelsesministeriet	GA	26.04.17

	<p>navnlig direktivets artikel 14, stk. 1, litra a) og litra c), artikel 15 eller artikel 16, fortolkes således, at en ordning i national ret med det i spørgsmål 1 anførte indhold udgør en indirekte forskelsbehandling på grund af køn, såfremt langt flere kvinder end mænd er berørt af eller kan berøres af denne ordning? 3) Såfremt spørgsmål 1 eller 2 besvares bekræftende: Er fortolkningen af de nævnte EU-retlige bestemmelser også til hinder for en sådan ordning i national ret, såfremt ordningen begrundes med, at egnetheden til at bestride en stilling med ledelsesfunktion, hvori der skal ske fastansættelse, kun kan fastslås, når opgaverne varetages over en længere periode i prøvetiden? 4) Såfremt spørgsmål 3 også besvares bekræftende: Tillader fortolkningen af EU-retten en anden retsvirkning end en fortsættelse af prøvetiden i umiddelbar fortsættelse af forældreorlovens ophør – for en periode svarende til den ved forældreorlovens begyndelse resterende del af prøvetiden – i den samme eller en lignende stilling, f.eks. når en sådan stilling eller en tilsvarende stilling ikke længere står til rådighed? 5) Kræver fortolkningen af EU-retten, at det i et sådant tilfælde med henblik på besættelse af en anden stilling eller en anden stilling med ledelsesfunktion skal undlades at gennemføre en ny udvælgelsesprocedure under inddragelse af andre ansøgere i henhold til bestemmelserne i national ret?</p>			
C-249/16	<p>Kareda</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 7, nr. 1), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1215/2012 af 12. december 2012 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område fortolkes således, at en skyldners tilbagebetalingskrav (udlignings-/regreskrav) på grundlag af en (fælles) låneaftale med en bank, som den pågældende skyldner alene har betalt ydelserne på, mod den anden debitor på grundlag af samme låneaftale, er et afledt (sekundært) krav i henhold til låneaftalen? 2. Såfremt det første spørgsmål besvares bekræftende: Fastsættes opfyldelsesstedet for en skyldners tilbagebetalingskrav (udlignings-/regreskrav) mod den anden skyldner på grundlag af den tilgrundliggende låneaftale a. i henhold til artikel 7, nr. 1), litra b), andet led, i forordning nr. 1215/2012 (»levering af tjenesteydelser«) eller b. i henhold til artikel 7, nr. 1), litra c), sammenholdt med litra a), i forordning nr. 1215/2012 i henhold til lex causae? 3. Såfremt spørgsmål 2.a. besvares bekræftende: Er bankens ydelse af lånet den karakteristiske tjenesteydelse i henhold til låneaftalen, og er opfyldelsesstedet for levering af denne tjenesteydelse derfor i henhold til artikel 7, nr. 1), litra b), andet led, i forordning nr. 1215/2012 bankens hjemsted, hvis lånet udelukkende er blevet leveret der? 4. Såfremt spørgsmål 2.b. besvares bekræftende: [Org. s. 3] Er det afgørende kriterium for fastsættelsen af opfyldelsesstedet for den misligholdte ydelse i</p>	Finanstilsynet	GA	26.04.17

	<p>henhold til kontrakten i henhold til artikel 7, nr. 1), litra a), i forordning nr. 1215/2012 a. det tidspunkt, hvor de to skyldnere optog lånet (marts 2007) eller b. det tidspunkt, hvor den regresberettigede skyldner foretog de betalinger, hvoraf han afleder regreskravet, til banken (juni 2012 til juni 2014)?</p>			
C-535/15	<p>Pinckernelle</p> <p>Sagen vedrører: Skal REACH-forordningens artikel 5 fortolkes således, at stoffer, med forbehold af REACH-forordningens artikel 6, 7, 21 og 23, kun må eksporteres fra Unionens område, hvis de, i det omfang dette kræves, er blevet registreret i henhold til de relevante bestemmelser i REACH-forordningens afsnit II?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.04.17
C-567/15	<p>LitSpecMet</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 1, stk. 9, i direktiv 2004/18/EF fortolkes således, at et selskab – der er stiftet af en ordregivende myndighed, der driver virksomhed på jernbanetransportområdet navnlig ved drift af offentlig jernbaneinfrastruktur, person- og godstransport – der uafhængigt udøver en erhvervmæssig virksomhed, hvor den fastsætter en forretningsstrategi, træffer beslutninger vedrørende vilkårene for virksomhedens aktivitet (produktmarked, kundesegment osv.), handler på et konkurrencepræget marked i hele Den Europæiske Union og uden for EU's marked, leverer tjenesteydelser i form af fremstilling og reparation af rullende materiel og deltager i offentlige udbud, der er forbundet med denne virksomhed og søger at få ordrer fra tredjemand (andre end moderselskabet) – der leverer tjenesteydelser i form af reparation af rullende materiel til sin stifter på grundlag af interne transaktioner, og hvor værdien af disse tjenesteydelser udgør 90% af virksomhedens samlede virksomhed – hvis levering af tjenesteydelser til stifteren tager sigte på at sikre stifterens person- og godstransportvirksomhed, ikke skal betragtes som en ordregivende myndighed? Såfremt Domstolen fastslår, at selskabet skal betragtes som en ordregivende myndighed under de ovennævnte omstændigheder, skal artikel 1, stk. 9, i direktiv 2004/18/EF da fortolkes således, at et selskab mister sin status som ordregivende myndighed, såfremt værdien af reparationer af rullende materiel, der ydes på baggrund af interne transaktioner med den ordregivende myndighed, som er selskabets stifter, falder og udgør mindre end 90% eller ikke udgør hovedparten af den samlede omsætning fra selskabets virksomhed?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	27.04.17
C-672/15	<p>Noria Distribution</p> <p>Sagen vedrører: Det første spørgsmål: Er direktiv 2002/46/EF og de fællesskabsretlige principper vedrørende varenes frie bevægelighed og gensidig anerkendelse til hinder for indførelse af en procedure vedrørende gensidig anerkendelse af kosttilskud baseret på vitaminer og mineraler fra en anden</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	27.04.17

	<p>medlemsstat, idet den udelukker, at der iværksættes en forenklet procedure for produkter, som lovligt er markedsført i en anden medlemsstat, og som er baseret på næringsstoffer, hvis værdier overskrider de grænseværdier, der er fastsat ved bekendtgørelse af 9. maj 2006?</p> <p>Det andet spørgsmål: Tillader direktiv 2002/46/EF, navnlig direktivets artikel 5, tillige med de principper, der følger af EU-Domstolens retspraksis vedrørende bestemmelserne om varenes frie bevægelighed, at der fastsættes maksimale daglige doser af vitaminer og mineraler, der er proportionale med den anbefalede daglige tilførsel, idet der lægges en værdi til grund svarende til tre gange den anbefalede daglige tilførsel af de næringsstoffer, der indebærer de mindste risici, en værdi svarende til den anbefalede daglige tilførsel af de næringsstoffer, der indebærer en risiko for overskridelse af den sikre maksimumgrænse, samt en lavere værdi end den anbefalede daglige tilførsel, eller sågar nul, for de næringsmidler, der indebærer de største risici?</p> <p>Det tredje spørgsmål: Tillader direktiv 2002/46/EF, tillige med de principper, der følger af EU-Domstolens retspraksis vedrørende bestemmelserne om varenes frie bevægelighed, at der fastsættes doser alene under hensyn til indenlandske videnskabelige anbefalinger, uanset at konklusionen i nyere, internationale videnskabelige anbefalinger under tilsvarende betingelser er højere doser? Det er utvivlsomt, at denne usikkerhed ikke gælder samtlige de produkter, der er nævnt i anklageskriftet, men en opdeling af sagen vil medføre inkohærens, og under alle omstændigheder er vurderingen og gennemførelsen af en eventuel sanktion kun mulig, såfremt samtlige retlige og materielle grundlag vedrørende overtrædelsen er til stede. Den præjudicielle forelæggelse indebærer umiddelbart, at det ligeledes er nødvendigt at udsætte sagen for så vidt angår samtlige øvrige påstande vedrørende sagens realitet samt for så vidt angår de påstande, som sagens civile parter har nedlagt.</p>			
Forenede sager C-168/16 og C-169/16	<p>Miguel José Moreno Osacar mod Ryanair Ltd</p> <p>Sagen vedrører: Henset til: – de krav om løsningernes forudsigelighed og om retssikkerhed, som lå til grund for vedtagelsen af reglerne om retternes kompetence og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område, som er fastsat i konventionen af 27. september 1968 om retternes kompetence og om fuldbyrdelse af retsafgørelser i borgerlige sager, herunder handelssager (EFT 1972, L 299, s. 32), som ændret ved konventionen af 29. november 1996 om Republikken Østrigs, Republikken Finlands og Kongeriget Sveriges tiltrædelse (EFT 1997, [C] 15, s. 1), »Bruxelleskonventionen«, samt i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (EFT L 12, s. 1) (jf. bl.a. dom af 19.7.2012,</p>	<p>Justitsministeriet Beskæftigelsesministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet Transport-, Bygnings- og Boligministeriet</p>	GA	27.04.17

	<p>Mahamdia, C-154/11, [EU:C:2012:491,] præmis 44 og 46) – de særlige forhold i tilknytning til den europæiske luftfartssektor, hvor kabinepersonalet i luftfartsselskaber, som har hjemsted i en af Unionens medlemsstater, dagligt flyver over Den Europæiske Unions område med udgangspunkt i en hjemmebase, der, som i den foreliggende sag, kan være beliggende i en anden af Unionens medlemsstater – de specifikke omstændigheder i den foreliggende tvist, som der er gjort rede for i nærværende doms præmisser – det kriterium vedrørende begrebet »hjemmebase« (som defineret i bilag III til forordning (EØF) nr. 3922/91), der i forordning nr. 883/2004 er anvendt til at fastlægge den sociale sikringslovgivning, som finder anvendelse på flyve- og kabinebesætningsmedlemmer fra den 28. juni 2012 – de principper, som følger af Den Europæiske Unions Domstols praksis ifølge de domme, der er anført i nærværende afgørelses præmisser kan udtrykket »det sted, hvor arbejdsaftalen sædvanligvis opfyldes«, som omhandlet i artikel 19, stk. 2, i Rådets forordning nr. 44/2001 af 22. december 2000, ikke fortolkes således, at det svarer til udtrykket »hjemmebase«, som er defineret i bilag III til Rådets forordning nr. 3922/91 af 16. december 1991, dvs. »en af luftfartsforetagendet angivet lokalitet, hvor besætningsmedlemmet normalt påbegynder og afslutter en tjenesteperiode eller en række af tjenesteperioder, og hvor luftfartsforetagendet under normale omstændigheder ikke er ansvarligt for indkvartering af det pågældende besætningsmedlem«, med henblik på fastlæggelsen af den kontraherende stat (og følgelig dens jurisdiktion), på hvis område en arbejdstager sædvanligvis udfører sit arbejde, når den pågældende arbejdstager er ansat som medlem af kabinepersonalet i et selskab, der er underlagt lovgivningen i en af Unionens medlemsstater og udfører international passagertransport med fly i hele Unionens område, når dette tilknytningskriterium vedrørende »hjemmebasen«, forstået som det »faktiske midtpunkt for arbejdsforholdet«, for så vidt som arbejdstageren systematisk påbegynder og afslutter sin arbejdsdag på dette sted, tilrettelægger sit daglige arbejde dér og i den periode, hvor arbejdsforholdet er gældende, har sin faktiske bopæl i nærheden, er det sted, som både har den tætteste tilknytning til en kontraherende stat og sikrer den mest passende beskyttelse af den svageste part i aftaleforholdet?»</p>			
C-202/16	<p>Europa-Kommissionen mod Den Helleenske Republik</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Den Helleenske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 13 i direktiv 2008/98/EF (1) om affald og om ophævelse af visse direktiver, artikel 8, litra a), og artikel 11, stk. 1, i direktiv 1999/31/EF (2) om deponering af affald samt bilag I dertil, idet den har tolereret den problematiske drift af affaldsdeponeringsanlægget i</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.04.17

	Temploni, der ikke opfylder de betingelser og krav i EU's miljølovgivning, som er fastsat i de ovenfor nævnte bestemmelser. — Den Helleniske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.			
T-375/15	<p>Germanwings mod Kommissionen</p> <p>Påstande: — Kommissionens afgørelse af 1. oktober 2014 i sag SA.27339 (2012/C) (ex 2011/NN) — Zweibrücken lufthavn og de luftfartsselskaber, som benytter denne lufthavn — annulleres, navnlig — artikel 1, stk. 2, for så vidt som den henviser til aftalen med Germanwings GmbH fra 2006, og — artikel 3, stk. 3, litra e).</p> <p>— Kommissionens afgørelse af 11. maj 2015 GESTDEM 2015/1288 annulleres.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	27.04.17
C-315/15	<p>Pešková et Peška</p> <p>Sagen vedrører: 1. Udgør en kollision mellem et fly og en fugl en begivenhed som omhandlet i præmis 22 i Domstolens dom Wallentin-Hermann, C-549/07 [EU:C:2008:771] (herefter »Wallentin-Hermann-dommen«, eller udgør den en usædvanlig omstændighed som omhandlet i 14. betragtning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 261/2004 af 11. februar 2004 om fælles bestemmelser om kompensation og bistand til luftfartspassagerer ved boardingafvisning og ved aflysning eller lange forsinkelser og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 295/91 (herefter »forordningen«), eller er den ikke omfattet af nogen af de nævnte begreber? 2. Såfremt en kollision mellem et fly og en fugl udgør en usædvanlig omstændighed som omhandlet i forordningens 14. betragtning, kan præventive kontrolforanstaltninger navnlig i området omkring lufthavnene (f.eks. bortjagning af fugle ved hjælp af støj, samarbejde med ornitologer, eliminering af steder, der udgør typiske samlepladser eller trækruter for fugle, bortjagning ved hjælp af lys osv.), anses for at udgøre rimelige foranstaltninger som luftfartsselskabet kan træffe for at undgå en sådan kollision? Hvad udgør i dette tilfælde en begivenhed som omhandlet i præmis 22 i Wallentin-Hermann-dommen? 3. Såfremt en kollision mellem et fly og en fugl udgør en begivenhed som omhandlet i præmis 22 i Wallentin-Hermann-dommen, kan den da samtidig anses for en begivenhed som omhandlet i 14. betragtning til forordningen, og kan de samlede tekniske og administrative forholdsregler, som luftfartsselskabet skal træffe efter en kollision mellem et fly og en fugl, hvorved der imidlertid ikke er sket skade på flyet, i så fald anses for usædvanlige omstændigheder som omhandlet i 14. betragtning til forordningen? 4. Såfremt de samlede tekniske og administrative forholdsregler, der træffes efter en kollision mellem et fly og en fugl, hvorved der imidlertid ikke er sket skade på flyet, udgør usædvanlige omstændigheder som omhandlet i 14. betragtning til forordningen, kan det da kræves, at luftfartsselskabet allerede ved planlægningen af</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	04.05.17

	<p>flyvninger tager hensyn til risikoen for, at det efter en kollision mellem et fly og et fugl er nødvendigt at træffe sådanne tekniske og administrative forholdsregler, og at selskabet som en rimelig foranstaltning tager hensyn hertil allerede ved udarbejdelsen af</p> <p>flyveplanerne? [Org. s. 2] 5. Hvorledes skal luftfartsselskabets pligt til at yde kompensation i henhold til forordningens artikel 7 vurderes for det tilfælde, at forsinkelsen ikke alene skyldes de administrative og tekniske forholdsregler, der er blevet truffet efter en kollision mellem et fly og en fugl, hvorved flyet ikke blev beskadiget, men ligeledes i vidt omfang skyldes reparation af en teknisk fejl, som opstod uafhængigt af den nævnte kollision mellem flyet og en fugl?</p>			
C-339/15	<p>Vanderborght</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked fortolkes således, at det er til hinder for en national lov, der absolut og uden undtagelse forbyder enhver reklame, uanset i hvilken form, for mund- og tandpleje, således som det er tilfældet med den belgiske lov af 15. april 1958 om reklame vedrørende tandpleje? 2. Skal et reklameforbud for mund- og tandpleje anses for en »bestemmelse vedrørende produkters sundheds- og sikkerhedsmæssige aspekter« som omhandlet i artikel 3, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked? 3. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2005/29/EF af 11. maj 2005 om virksomheders urimelige handelspraksis over for forbrugerne på det indre marked fortolkes således, at det er til hinder for [org. s. 17] en national bestemmelse som artikel 8d i kongelig bekendtgørelse af 1. juni 1934 om udøvelse af tandlægevirksomhed, i hvilken det detaljeret er anført, hvilken grad af beskedenhed der kræves af et skilt ved en tandlæges praksis, som er rettet til offentligheden? 4. Skal Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2000/31/EF af 8. juni 2000 om visse retlige aspekter af informationssamfundstjenester, navnlig elektronisk handel, i det indre marked, fortolkes således, at det er til hinder for en national lov, der absolut og uden undtagelse forbyder enhver reklame, uanset i hvilken form, for mund- og tandpleje, og som også forbyder reklame ad elektronisk vej (websted), således som det er tilfældet med artikel 1 i den belgiske lov af 15. april 1958 om reklame vedrørende tandpleje? 5. Hvordan skal man fortolke begrebet »informationssamfundstjenester« som defineret i artikel 2, litra a), i direktiv 2000/31/EF med henvisning til artikel 1, nr. 2), i direktiv 98/34/EF som ændret ved direktiv 98/48/EF? 6. Skal artikel 49 og 56 TEUF fortolkes således, at de til hinder for</p>	Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	04.05.17

	en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede, der af hensyn til beskyttelse af den offentlige sundhed indeholder et totalt forbud mod reklame for tandpleje?			
C-502/15	<p>Europa-Kommissionen mod Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Det Forenede Kongerige har tilsidesat de forpligtelser, der følger af artikel 3, 4, 5 og 10 i Rådets direktiv 91/271/EØF om rensning af byspildevand (1), med hensyn til Gowerton og Llanelli, Gibraltar og 11 byområder, idet det ikke har anvendt direktiv 91/271/EØF korrekt.</p> <p>— Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.05.17
C-13/16	<p>Rigas satiksme</p> <p>Sagen vedrører: Skal formuleringen »behandlingen er nødvendig, for at [...] den tredjemand eller de tredjemænd, til hvem oplysningerne videregives, kan forfølge en legitim interesse« som omhandlet i artikel 7, litra f), i Europa-Parlamentet og Rådets direktiv 95/46/EF af 24. oktober 1995 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger fortolkes således, at det nationale politi skal videregive de personoplysninger til Rigas satiksme, som sidstnævnte har anmodet om, idet de er nødvendige for at kunne anlægge et civilt søgsmål? Berøres besvarelsen af dette spørgsmål af den omstændighed, således som det fremgår af sagsakterne, at den taxapassager, hvis personoplysninger forsøges indhentet af Rigas satiksme, var mindreårig på ulykkestidspunktet?</p>	Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	04.05.17
C-33/16	<p>A</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 148, litra d), i Rådets direktiv 2006/112/EF om det fælles merværdiafgiftssystem fortolkes således, at lastning og losning af et fartøj er ydelser i denne bestemmelses forstand, der er bestemt til at dække et direkte behov i forbindelse med søgænde fartøjers ladning som omhandlet i dette direktivs artikel 148, litra a)?</p> <p>2) Skal artikel 148, litra d), i direktiv 2006/112/EF henset til præmis 24 i Domstolens dom Elmeka, forenede sager C-181/04 – C-183/04, hvorefter afgiftsfritagelsen i henhold til denne bestemmelse ikke kan udvides til at omfatte levering af tjenesteydelser i et forudgående handelsled, fortolkes således, at dette også gælder for den i nærværende sag omtvistede tjenesteydelse, hvor den tjenesteydelse, der i første handelsled leveres af en af A Oys underentreprenører, omfatter en tjenesteydelse, som direkte fysisk vedrører ladningen, og som A Oy viderefakturerer til speditøren eller transportøren? [Org. s. 9]</p> <p>3) Skal artikel 148, litra d), i direktiv 2006/112/EF henset til præmis 24 i Domstolens ovennævnte dom, hvorefter afgiftsfritagelsen i henhold til denne</p>	SKAT	Dom	04.05.17

	bestemmelse kun gælder for tjenesteydelser, der leveres direkte til rederiet, fortolkes således, at denne afgiftsfritagelse ikke kan finde anvendelse, såfremt tjenesteydelsen leveres til den, der har råderet over ladningen, f.eks. eksportøren eller importøren af varerne?			
C-434/15	<p>Asociación Profesional Elite Taxi</p> <p>Sagen vedrører: 1) For så vidt som artikel 2, stk. 2, litra d), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2006/123/EF af 12. december 2006 om tjenesteydelser i det indre marked udelukker transportvirksomhed fra sit anvendelsesområde, skal den formidlingsvirksomhed, som sagsøgte udøver med gevinst for øje, og som består i administrering af elektroniske midler – en grænseflade og en softwareapplikation til »smartphones og en teknologiplatform« efter sagsøgtes eget udsagn – hvorved indehaveren af et køretøj og den person, der har behov for at foretage en køretur i en by, sættes i forbindelse med hinanden, da anses for alene at være transportvirksomhed, eller skal den anses for at være en elektronisk formidlingsydelse eller en informationssamfundsydelse, som defineret i artikel 1, nr. 2), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 98/34/EF af 22. juni 1998 om en informationsprocedure med hensyn til tekniske standarder og forskrifter og om reglerne for informationssamfundstjenester?</p> <p>2) Skal denne virksomhed, alt efter hvilken retlig karakter, den antages at have, anses for delvist at være en informationssamfundstjeneste, og, såfremt dette er tilfældet, er den elektroniske formidlingsydelse omfattet af princippet om fri udveksling af tjenesteydelser i artikel 56 TEUF, i direktiv 2006/123/EF og i direktiv 2000/31/EF?</p> <p>3) Såfremt den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, ikke anses for at være en transportydelse, og den derfor anses for at være omfattet af de tilfælde, der er beskyttet i direktiv 2006/123/EF, er artikel 15 i Ley de Competencia Desleal, der vedrører tilsidesættelse af regler om konkurrencevirksomhed, da uforenelig med direktiv 2006/123/EF, nærmere bestemt artikel 9 om etableringsfrihed og tilladelsesordninger, når der henvises til nationale love eller retsregler uden hensyntagen til, at reglerne for opnåelse af licenser eller tilladelser ikke må være restriktive eller uforholdsmæssige, dvs. at de ikke på ubehørig vis må være til hinder for princippet om etableringsfrihed?</p> <p>4) Såfremt det fastslås, at direktiv 2000/31/EF finder anvendelse på den tjenesteydelse, som Uber Systems Spain, S.L., leverer, udgør en medlemsstats restriktioner [hvad angår] fri udveksling af den elektroniske formidlingsydelse fra en anden medlemsstat, enten i form af, at levering af tjenesteydelsen er underlagt en tilladelse eller licens, eller i form af en retskendelse med påbud om ophør</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Erhvervsministeriet Erhvervsstyrelsen Justitsministeriet	GA	11.05.17

	med levering af den elektroniske formidlingsydelse i henhold til nationale regler om illoyal konkurrence, da gyldige foranstaltninger til fravigelse af artikel 3, stk. 2, idet de opfylder betingelserne i artikel 3, stk. 4, i direktiv 2000/31/EF?			
C-131/16	<p>Archus et Gama</p> <p>Sagen vedrører: Spørgsmål 1: Skal artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester fortolkes således, at den ordregivende myndighed kan være forpligtet til at opfordre de økonomiske aktører, som ikke inden for en fastsat frist (dvs. fristen for afgivelse af tilbud) har fremlagt de af den ordregivende myndighed krævede »erklæringer eller dokumenter«, der bekræfter, at de tilbudte leverancer, tjenesteydelser eller arbejder opfylder de af den ordregivende myndighed fastsatte krav (idet begrebet »erklæringer eller dokumentation« også omfatter prøver af kontraktens genstand), eller som har indsendt de krævede »erklæringer eller dokumenter« behæftet med fejl, til at fremlægge de manglende eller berigtigede »erklæringer eller dokumenter« (prøver) inden for en fastsat yderligere frist, uden at forbyde, at de supplerende »erklæringer eller dokumenter« (prøver) ændrer indholdet af tilbuddet? Spørgsmål 2: Skal artikel 10 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/17/EF af 31. marts 2004 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af kontrakter inden for vand- og energiforsyning, transport samt posttjenester fortolkes således, at den ordregivende myndighed må beholde den økonomiske aktørs sikkerhedsstillelse, når denne efter opfordring fra den ordregivende myndighed ikke har fremlagt de »erklæringer eller dokumenter« (prøver), der bekræfter, at de tilbudte leverancer, tjenesteydelser eller arbejder opfylder de af den ordregivende myndighed definerede krav, såfremt en sådan supplerende ville føre til en ændring af tilbuddets indhold eller den økonomiske aktør ikke var enig i den ordregivende myndigheds rettelse af tilbuddet, hvilket havde til følge, at den økonomiske aktørs tilbud ikke kunne vælges som det mest fordelagtige tilbud? Spørgsmål 3: Skal artikel 1, stk. 3, i Rådets direktiv 92/13/EØF af 25. februar 1992 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelse af EF-reglerne for fremgangsmåden ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation, ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2007/66/EF af 11. december 2007 om ændring af Rådets direktiv 89/665/EØF og 92/13/EØF for så vidt angår forbedring af effektiviteten af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige kontrakter fortolkes således, at der ved en »bestemt kontrakt«, som indgår i denne bestemmelse i passagen »interesse i at opnå en</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet Energistyrelsen Konkurrence- og Forbrugerstyrelsen	Dom	11.05.17

	<p>bestemt kontrakt«, skal forstås en »bestemt procedure for tildeling af en offentlig kontrakt« (her: offentliggjort ved bekendtgørelse af 3.6.2015), eller således, at der herved skal forstås en »bestemt kontraktgenstand« (her: tjenesteydelse bestående i digitalisering af skriftligt materiale fra den ordregivende myndigheds arkiv), uanset om den ordregivende myndighed som følge af, at en klage tages til følge, vil være forpligtet til at annullere den igangværende procedure for tildeling af en offentlig kontrakt og eventuelt iværksætte en ny procedure for tildeling af en offentlig kontrakt?</p>			
--	---	--	--	--